
Het Alhambra Hotel met de tuinen

I

Op 15 september 1981 stond een jongen, Jack Sawyer genaamd, op de grens van water en land met de handen in de zakken van zijn spijkerbroek uit te kijken over de kalme Atlantische Oceaan. Hij was twaalf jaar en groot voor zijn leeftijd. De zeewind streek zijn donkere, nogal lange haar weg van een mooi goedgevormd voorhoofd. Hij was vervuld van de verwachte, pijnlijke emoties waaraan hij de laatste drie maanden had blootgestaan – nadat zijn moeder hun huis aan de Rodeo Drive in Los Angeles had afgesloten en, in een plotselinge strijd met meubilair, cheques en makelaars, een appartement aan Central Park West had gehuurd. Uit dat appartement waren ze naar deze stille badplaats aan New Hampshire's kleine zeekust gevlucht. Orde en regelmaat waren uit Jacks wereld verdwenen. Zijn leven scheen zo veranderlijk, zo onbeheerst als het deinende water voor hem. Zijn moeder dreef hem de wereld door, sleurde hem van plaats naar plaats, maar wat dreef zijn moeder?

Zijn moeder vluchtte, vluchtte.

Jack draaide zich om en keek het verlaten strand af, eerst naar links, daarna naar rechts. Links lag Arcadia Funworld, een pretpark dat van Memorial Day tot Labor Day voor een oorverdovend lawaai zorgde. Het lag er nu stil en verlaten bij, als een hart tussen twee slagen in. De achtbaan leek tegen de egaal bewolkte lucht een schavot, met houtskoolstreden van verticale en schuine steunen. Zijn nieuwe vriend, Speedy Parker, was daar, maar de jongen kon zich nu niet met Speedy bezighouden. Rechts stond het Alhambra Hotel met de tuinen en de gedachten van de jongen werden er onweersaanbaar naartoe gezogen. Op de dag van hun aankomst had Jack even gemeend een regenboog te zien boven het kapotte dak met de dakkapel. Een soort teken, een belofte van een betere tijd. Maar er was

geen regenboog geweest. Een windwijzer draaide rechts-links, links-rechts, gegrepen door een zijwind. Hij was uit hun huurauto gestapt, had blijkbaar niet gemerkt dat zijn moeder van hem verwachtte dat hij met de bagage zou beginnen en had omhooggekeken. Boven de tollende kopen haan van de windwijzer hing alleen maar lege lucht.

‘Maak de achterbak open en pak de koffers, jongen van me,’ had zijn moeder geroepen. ‘Deze oude afgeleefde actrice wil zich inschrijven en een borrel achteroverslaan.’

‘Een gewone martini,’ had Jack gezegd.

“‘Zo oud ben je niet,’ had je moeten zeggen.’ Met moeite schoof ze van de autostoel.

‘Zo oud ben je niet.’

Ze keek hem even aan – een glimp van de oude val-maar-dood Lily Cavanaugh (Sawyer), Koningin van de B’s uit de jaren twintig. Ze rechte haar rug. ‘Hier zal het goed worden, Jacky,’ had ze gezegd. ‘Hier zal alles goed worden. Het is een mooie plek.’

Een meeuw zwenkte over het hoteldak en even voelde Jack de veront-rustende sensatie dat de windwijzer wegvloog.

‘We zullen een tijdje geen last hebben van vervelende telefoontjes, hè?’

‘Ja,’ had Jack gezegd. Ze wilde zich verschuilen voor oom Morgan, ze wilde geen ruzie meer met de vennoot van haar overleden man, ze wilde met een droge martini in bed kruipen en de dekens over haar hoofd trekken...

Mam, wat is er toch met je aan de hand?

Er was te veel dood, de wereld bestond voor de helft uit dood. In de lucht krijste de meeuw.

‘Andelay, jongen, andelay,’ had zijn moeder gezegd. ‘Zullen we dit Grote Mooie Huis binnengaan?’

Daarna had Jack gedacht: oom Tommy is er in elk geval nog, om te helpen als het echt moeilijk wordt.

Maar oom Tommy was al dood, het nieuws bevond zich alleen nog aan het andere eind van een massa telefoondraden.

2

Het Alhambra Hotel hing boven het water als een grote Victoriaanse zuil op gigantische granieten blokken, die bijna onzichtbaar leken over te gaan in de lage heuvels – een naar buiten stekend sleutelbeen van graniet, hier aan de paar kilometers strand van New Hampshire. De aangelegde tuinen aan de landzijde van het hotel waren vanaf de plek waar Jack op het strand stond nauwelijks te zien – een stuk haag, dat was alles. De kopen haan tekende zich af tegen de lucht en draaide van west naar noord-

west en terug. Een plaquette in de lobby meldde dat in 1838 de Northern Methodist Conference hier de eerste grote samenkomst in New England had belegd in verband met de afschaffing van de slavernij. Daniel Webster had een lange, heftige en bezielde toespraak gehouden. Volgens de plaquette had Webster gezegd: 'Weet dat van deze dag af de slavernij als een Amerikaanse instelling zal gaan kwijnen en weldra moet sterven in al onze staten en grondgebieden.'

3

Zo waren ze hier aangekomen de afgelopen week, en de onrust van hun maanden in New York was beëindigd. In Arcadia Beach waren geen advocaten, in dienst van Morgan Sloat, die uit wagens sprongen en met papieren zwaaiden die getekend moesten worden, die in het dossier moesten, mevrouw Sawyer. In Arcadia Beach rinkelde niet van twaalf uur 's middags tot drie uur 's nachts constant de telefoon (oom Morgan vergat kennelijk dat ze in Central Park West een tijdsverschil hadden met Californië). In feite rinkelde de telefoon in Arcadia Beach helemaal niet.

Bij het binnenrijden van het badplaatsje had Jack, terwijl zijn moeder onder het rijden gespannen naar rechts en naar links keek, maar één mens op straat gezien – een rare oude man die doelloos een leeg winkelwagentje over het trottoir duwde. Boven hen was er die lege grauwe lucht, een onbehaaglijke lucht. In tegenstelling tot New York klonk hier alleen het constante geluid van de wind, loeiend door lege straten die te breed leken zonder verkeer om ze te vullen. Hier waren lege winkels met borden in de etalage met de tekst: ALLEEN IN HET WEEKEINDE OPEN, of nog erger: TOT ZIENS IN JUNI! Er waren wel honderd lege parkeerplaatsen op straat voor het Alhambra Hotel en veel lege tafels in de Arcadia Tea and Jam Shoppe ernaast.

En haveloze rare oude mannetjes reden met winkelwagentjes door lege straten.

'Ik heb de gelukkigste drie weken van mijn leven in dit gekke plaatsje doorgebracht,' zei Lily tegen hem, terwijl ze de oude man passeerde (Jack zag dat hij met bange argwaan naar hen omkeek – hij riep iets, maar Jack kon hem niet verstaan) en de wagen de voortuinen van het hotel instuurde. Want daarom hadden ze alles waar ze niet buiten konden in koffers, tassen en plastic zakken gepropt en de sleutel in de deur van het appartement omgedraaid (terwijl ze het schelle rinkelen van de telefoon negeerden, dat door hetzelfde sleutelgat naar buiten leek te komen en hen in de gang achtervolgde). Daarom hadden ze de kofferbak en de achterbank van de huurauto gevuld met al hun uitpuilende dozen en zakken, waren

ze urenlang langs de Henry Hudson Parkway naar het noorden gekropen, vervolgens nog veel meer uren langs de I-95 geraasd – omdat Lily Cavanaugh Sawyer hier ooit gelukkig was geweest. In 1968, het jaar vóór Jacks geboorte, was Lily voorgedragen voor een Academy Award voor haar rol in de film *Blaze*. *Blaze* was een betere film dan de meeste andere die Lily gemaakt had en ze had de kans gekregen er veel meer talent in te tonen dan in haar gebruikelijke rollen als slechte vrouw. Niemand verwachtte dat ze zou winnen, Lily zelf zeker niet, maar voor haar was het gebruikelijke cliché dat de nominatie de echte eer was, de waarheid geweest – ze voelde zich werkelijk diep vereerd. Om dit ene moment van echte professionele erkenning te vieren was Phil Sawyer zo verstandig geweest drie weken met haar naar het Alhambra Hotel en de tuinen te gaan, aan de andere kant van het continent, en terwijl ze in bed champagne dronken, hadden ze naar de Oscar-uitreiking gekeken. (Als Jack ouder was geweest en er belangstelling voor had gehad, dan had hij de rekening kunnen maken die tot de conclusie leidde dat het Alhambra Hotel de plaats was waar hij feitelijk was verwekt.)

Toen de Oscars voor de bijrollen bekend werden gemaakt, had Lily Phil volgens de familie verhalen toegesnuwd: ‘Als ik ’m win en ik ben er niet bij, dan ga ik op mijn stilettohakken de Monkey dansen op je borst.’

Maar toen Ruth Gordon had gewonnen, had Lily gezegd: ‘Natuurlijk, ze verdient het, het is een geweldige meid.’ En ze had meteen haar echtgenoot in zijn borst geprikt en gezegd: ‘Je zorgt maar dat ik nog eens zo’n rol krijg, grote filmagent van me.’

Er waren niet meer van dit soort rollen gekomen. De laatste rol van Lily, twee jaar na de dood van Phil, was die van een cynische ex-prostitutie geweest in een film met de titel *Motorcycle Maniacs*.

Aan die periode dacht Lily nu terug, begreep Jack, terwijl hij de bagage uit de kofferbak en van de achterbank haalde. Een grote plastic zak van D’Agostino was gescheurd en een wirwar van opgerolde sokken, losse foto’s, schakstukken met bord, en stripboeken had zich door de kofferbak verspreid. Het lukte Jack het meeste in andere zakken te krijgen. Lily liep langzaam de hotel treden op; ze trok zich langs de leuning omhoog als een oude vrouw. ‘Ik zal de piccolo zoeken,’ zei ze zonder om te kijken.

Jack kwam overeind tussen de overvolle tassen en keek nog eens naar de lucht, waar hij een regenboog had gezien, hij was er zeker van. Er was geen regenboog, alleen die onbehaaglijke, veranderlijke lucht.

Opeens: ‘Kom bij me,’ zei iemand achter hem met een zachte, duidelijk verstaanbare stem.

‘Wat?’ vroeg hij en hij draaide zich om. Vóór hem strekten de verlaten tuinen en de oprit zich uit.

‘Ja?’ zei zijn moeder. Haar rug leek stijf toen ze zich over de knop van de zware houten deur boog.

‘Het is niks,’ zei hij. Er was geen stem geweest, ook geen regenboog. Hij zette ze allebei van zich af en keek op naar zijn moeder, die worstelde met de grote deur. ‘Wacht even, ik help je,’ riep hij en hij holde de treden op, onhandig een grote koffer en een uitpuilende papieren zak met truien meezeulend.

4

Tot hij Speedy Parker leerde kennen, was Jack zich net zo onbewust geweest van de verstrijkende tijd in het hotel als een slapende hond. Zijn hele leven had hem haast een droom geleden in die dagen vol schimmen en onverklaarbare overgangen. Zelfs het verschrikkelijke nieuws over oom Tommy, dat de avond daarvoor via de telefoon was binnengekomen, had hem niet helemaal wakker gemaakt, hoe gruwelijk het ook was. Was Jack een mysticus geweest, dan had hij kunnen denken dat andere krachten bezit van hem hadden genomen en het leven van zijn moeder en het zijne manipuleerden. Jack Sawyer was een twaalfjarige jongen die iets te doen moest hebben en de geluidloze passiviteit van die dagen had hem, na de herrie van Manhattan, verward en behoorlijk van zijn stuk gebracht. Jack merkte dat hij op het strand stond zonder te weten hoe hij er gekomen was; hij besepte niet wat hij daar deed. Hij zou verdriet moeten hebben om oom Tommy, maar zijn geest leek te slapen en had zijn lichaam aan zijn lot overgelaten. Hij kon zich niet lang genoeg concentreren om de tv-series te begrijpen die hij en Lily’s avonds zagen, laat staan dat hij besepte dat het fictie was.

‘Je bent moe van al dat verhuizen,’ zei zijn moeder, terwijl ze zwaar aan een sigaret trok en hem door de rook heen van opzij bekeek. ‘Wat jij moet doen, Jacky, is een beetje uitrusten. Het is hier fijn. Laten we er zo lang mogelijk van genieten.’

Op het tv-scherf met te veel rood in het beeld keek Bob Newhart peinzend naar een schoen in zijn rechterhand.

‘Dat doe ik ook, Jacky.’ Ze lachte tegen hem. ‘Uitrusten en genieten.’

Hij gluurde op zijn horloge. Ze zaten al twee uur voor de buis en hij kon zich van de programma’s hiervoor niets herinneren.

Jack wilde net naar bed gaan toen de telefoon ging. Die goede oom Morgan Sloat had hen gevonden. Oom Morgans nieuws was nooit plezierig, maar dit was blijkbaar zelfs voor hem een record. Jack bleef staan en zag zijn moeder eerst bleek en daarna krijtwit worden. Ze greep naar haar hals die de laatste maanden rimpeliger was geworden, en drukte er zacht-

jes op. Ze zei nauwelijks iets, fluisterde alleen: 'Bedankt, Morgan,' en hing op. Ze keek Jack aan en leek ouder en zeker dan ooit.

'Je moet dapper zijn, Jack.'

Hij had zich niet dapper gevoeld.

Ze had zijn hand genomen en het hem verteld.

'Oom Tommy is vanmiddag bij een verkeersongeluk omgekomen.'

Hij had naar adem gehapt alsof hij geen lucht kreeg.

'Hij stak de Boulevard La Cienega over en een bestelbus reed hem aan.

Een zwarte bus, volgens een getuige, met de woorden WILD CHILD op de zijkant, dat was... alles.'

Lily begon te huilen. Even later begon Jack, bijna verbaasd, ook te huilen. Dat was drie dagen geleden, maar het leek Jack een eeuwigheid.

5

Op 15 september 1981 stond een jongen, Jack Sawyer, aan een klein strand uit te kijken over het kalme water voor een hotel dat een kasteel uit een roman van Sir Walter Scott had kunnen zijn. Hij wilde huilen, maar er kwamen geen tranen. Hij was omringd door dood, dood was de helft van de wereld, er waren geen regenbogen. De bus met WILD CHILD erop had oom Tommy uit de wereld weggehaald. Oom Tommy, gestorven in Los Angeles, te ver van de oostkust, waar hij eigenlijk thuishoorde, wat zelfs een kind als Jack wist. Een man die vond dat hij een das om moest doen voor hij bij Arby's een broodje rosbief ging halen, paste helemaal niet bij de westkust.

Zijn vader was dood, oom Tommy was dood, zijn moeder misschien stervende. Hij voelde de dood ook hier, in Arcadia Beach, waar hij zich via oom Morgans stem meldde door de telefoon. Het had echt niets te maken met de triestheid van een badplaats buiten het seizoen, waar je bleef struikelen over de geesten van voorbijge zomers. Het was tastbaar, het was de geur van de oceaanwind. Hij was bang... en hij was al heel lang bang geweest. Hier, waar het zo rustig was, had hij pas goed beseft dat de dood misschien wel langs de I-95 was meegereden uit New York, hem door sigarettenrook van opzij had aangekeken en hem had gevraagd of er niet iets van jazz op de radio was.

Vaag herinnerde hij zich dat hij volgens zijn vader met een oud hoofd was geboren, maar zijn hoofd voelde nu niet oud aan, eerder heel jong. Bang, dacht hij. Ik ben verdomd bang. Dit is zeker het eind van de wereld?

Meeuwen doorkruisten de grauwe lucht. De stilte was net zo grijs als de lucht – net zo dodelijk als de steeds groter wordende kringen onder haar ogen.

Toen hij Funworld was binnengelopen en Lester Speedy Parker had ontmoet, nadat hij wie weet hoeveel dagen de tijd had laten verstrijken alsof hij verdoofd was, was dat passieve gevoel van afwachten van hem afgevallen. Lester Parker was een zwarte man met grijs kroeshaar en zware lijnen om zijn mond. Een heel onopvallende man, wat hij vroeger als rondtrekkende bluesmusicus ook betekend mocht hebben. Hij had niets bijzonders gezegd. En toch had Jack, toen hij Funworld binnendrentelde en in Speedy's lichte ogen keek, die wazigheid voelen verdwijnen. Hij was zichzelf weer. Een magische stroom leek van de oude man rechtstreeks in Jack binnen te komen. Speedy had naar hem gelachen en zei: 'Nou, ik geloof dat ik gezelschap heb gekregen. De kleine reiziger is gekomen.'

Het was waar, hij wachtte niet langer. Even daarvoor leek hij in natte watertenen en suikerspinnen gewikkeld, nu was hij vrij. Een zilveren stralenkrans leek even rondom de oude man te spelen, een aureool van licht die verdween zodra Jack met zijn ogen knipperde. Nu pas zag Jack dat de man de steel van een grote bezem vasthield.

'Alles goed, knul?' De bewaker zette een hand in zijn zij en strekte zijn rug. 'Is de wereld slechter of beter geworden?'

'Eh, beter,' zei Jack.

'Dan ben je waar je zijn moet, zou ik zeggen. Hoe heet je?'

'Kleine reiziger,' had Speedy die eerste dag gezegd, 'Reizende Jack.' Hij stond met zijn lange hoekige lichaam tegen de ballenautomaat geleund, met zijn handen om de bezemsteel geslagen, alsof hij met een meisje dansde. *Je ziet hier Lester Speedy Parker, vroeger zelfreizend, jongen – Speedy kende alle wegen destijds, jongen. Ik had een band, Reizende Jack, ik speelde de blues. Op de gitaar. Ook een paar platen gemaakt, maar die zul je niet kennen.* De woorden en zinnen hadden ritmisch geklonken; Speedy Parker had een bezem in plaats van een gitaar in zijn handen, maar hij was nog altijd musicus. Jack wist dat zijn vader, die dol was op jazz, graag met deze man gesproken zou hebben.

Drie, vier dagen drentelde hij met Speedy mee, keek toe als hij aan het werk was en hielp hem waar hij kon. Speedy liet hem spijkers slaan en een paar paaltjes schuren, die geveerd moesten worden. Die eenvoudige karweitjes onder Speedy's leiding waren alles wat hij deed, maar hij knapte ervan op. Jack zag zijn eerste dagen in Arcadia Beach nu als een periode van ononderbroken rampzaligheid, waaruit zijn nieuwe vriend hem had gered. Want Speedy Parker was echt een vriend, al leek dat erg wonderlijk. In de paar dagen nadat Jack zijn verdoving had afgeschud (of Speedy dat met één blik uit zijn lichte ogen had gedaan) was Speedy Parker hem nader gekomen dan welke andere vriend ook, behalve misschien

Richard Sloat, die Jack dan ook van de wieg af gekend had. Nu voelde hij Speedy's warme, wijze aanwezigheid als een weldadige tegenkracht ten opzichte van de schrik over oom Tommy's dood en de angst dat zijn moeder kon sterven.

Weer, en op een onbehaaglijke manier, overviel Jack het gevoel gestuurd, gemanipuleerd te worden: alsof een lange onzichtbare draad zijn moeder en hem naar dit verlaten oord aan zee had getrokken.

Ze wilden hem hier hebben, wie zij ook mochten zijn.

Of was dat krankzinnig? In zijn hoofd zag hij een gebogen, seniele oude man, die in zichzelf mompelend een lege winkelwagen over het trottoir duwde.

In de lucht krijste een meeuw en Jack nam zich voor zichzelf te dwingen met Speedy Parker over dit soort gevoelens te praten. Al zou Speedy hem voor gek verslijten, al zou hij Jack zelfs uitlachen. Maar hij zou niet lachen, wist Jack instinctief. Ze waren oude vrienden, want als Jack één ding van de oude bewaker had begrepen, was het wel dat hij hem bijna alles kon vertellen.

Maar hij was daar nu nog niet aan toe. Het was allemaal te krankzinnig en hij begreep het zelf nog niet. Bijna met tegenzin keerde Jack Funworld de rug toe en ploeterde door het zand naar het hotel.

De trechter gaat open

I

Een dag later was Jack nog niets wijzer. Hij had 's nachts een van zijn gruwelijkste nachtmerries gehad. Een monsterlijk wezen kwam zijn moeder halen – een lelijke dwerg met ogen op een verkeerde plaats en een huid die wegrotte. 'Je moeder is bijna dood, Jack, prijs de Heer!' had het monster gekraaid en Jack wist – zoals je dingen in dromen kunt weten – dat het wezen radioactief was en dat hij ook zou sterven als het hem aanraakte. Nat van het zweet was hij wakker geworden, en hij stond op het punt te gaan schreeuwen. Pas toen hij het gestage beuken van de branding hoorde, besepte hij waar hij was en het duurde uren voordat hij weer insliep. Hij had de droom 's ochtends aan zijn moeder willen vertellen, maar Lily was stug en humeurig geweest en had zich in sigarettenrook gehuld. Pas toen hij het hotel-restaurant verliet voor een verzonnen boodschap, lachte ze even naar hem.

'Bedenk maar eens wat je vanavond wilt eten.'

'Echt?'

'Ja. En geen kant-en-klare troep. Ik ben niet van Los Angeles naar New Hampshire getrokken om me met hotdogs te vergiftigen.'

'Laten we naar zo'n visrestaurant in Hampton Beach gaan,' zei Jack.

'Prima. Ga nu maar spelen.'

Ga nu maar spelen, dacht Jack, ongewoon bitter. Jazeker, mam, vooral gewoon doen. Ga nu maar spelen. Met wie? Mam, waarom ben je hier? Waarom zijn wij hier? Hoe ziek ben je? Waarom wil je niet over oom Tommy praten? Wat is oom Morgan van plan? Wat...?

Vragen, vragen. En allemaal zinloos, want er was niemand om ze te beantwoorden.

Tenzij Speedy...

Maar dat was belachelijk; hoe kon een oude zwarte man die hij pas kende, zijn problemen oplossen?

Maar terwijl Jack langs het plankier slenterde en afdaalde naar het troosteloos lege strand, bleef Speedy Parker door zijn gedachten spelen.

2

Dit is het einde van de wereld, zeker? dacht Jack opnieuw.

Meeuwen doorkruisten de grauwe lucht. Volgens de kalender was het nog zomer, maar hier in Arcadia Beach eindigde de zomer op Labor Day. De stilte was even grauw als de lucht.

Hij zag dat hij iets teerachtigs aan zijn schoenen had. Strandsmurrie, dacht hij. Een soort milieuverontreiniging. Hij wist niet waar de troep vandaan kwam en hij liep schichtig van de waterkant weg.

Meeuwen in de lucht, zwenkend en krijsend. Een ervan gilte vlak boven hem en hij hoorde een bijna metaalachtige klap. Hij kon nog net zien dat de meeuw fladderend en onhandig op een rotspunt landde. De meeuw draaide zijn kop met snelle bewegingen, alsof hij wilde nagaan of hij alleen was, en hipte toen naar de plek op het vlakke, harde zand waar hij zijn mossel had laten vallen. De mossel was gebarsten als een ei en Jack zag het rauwe vlees erin nog bewegen – of misschien dacht hij dat maar.

Dit wil ik niet zien.

Maar voordat hij zich kon omdraaien, rukte de meeuw al aan het verse voer, rekte het uit als elastiek en hij voelde zijn maag omkeren. Het was alsof hij dat uitgerekte weefsel hoorde gillen – onsamenhangend, alleen maar dom vlees dat schreeuwde van pijn.

Hij wilde zijn blik weer van de meeuw losrukken, maar kon het niet. De meeuwenbek ging open en onthulde een vuilroze keel. De mossel schoot terug in de gebarsten schaal en even keek de meeuw naar hem met doodelijk zwarte ogen, de gruwelijke waarheid bevestigend: vaders sterven, moeders sterven, ooms sterven, ook al hebben ze gestudeerd en lijken ze zo betrouwbaar als een bankkluis in hun driedelige maatkostuum. Kinderen sterven ook, misschien... en ten slotte is er misschien alleen dat domme, gedachteloze gillen van levend weefsel.

‘Hé,’ zei Jack, zonder te merken dat zijn gedachten hardop naar buiten kwamen. ‘Hé, luister eens.’

De meeuw zat bij zijn prooi en keek hem met zijn zwarte kraalogen aan. Toen rukte hij weer aan het vlees. *Wil je ook wat, Jack? Het trekt nog. Lieve god, het weet amper dat het dood is, zo vers is het!*

De sterke gele snavel hakte weer in het vlees en trok. Páng.

Het weefsel bood weerstand en scheurde toen los. De meeuwenkop werd

naar de grauwe septemberlucht geheven, zijn strot slikte. En weer leek de meeuw hem aan te kijken, zoals de ogen op een schilderij je kunnen volgen door een kamer. En die ogen... hij kende die ogen.

Opeens verlangde hij naar zijn moeder. Naar haar donkerblauwe ogen. Hij wist niet of hij ooit zo wanhopig naar haar verlangd had, niet meer sinds hij een klein kind was. La-la, hoorde hij haar zingen in zijn hoofd, en haar stem klonk als die van de wind, nu hier, straks ergens anders. La-la, ga slapen, Jacky, slaap zacht, papa is op jacht. En verder. Hij herinnerde zich gewiegd te worden, terwijl zijn moeder de ene na de andere sigaret rookte en misschien een script inkeek... blauwe bladzijden, noemde ze die, dat wist hij nog. Blauwe bladzijden. La-la, Jacky, alles is goed. Ik hou van je, Jacky. Stt... slaap zacht. La-la.

De meeuw keek hem aan.

Vol ontzetting, die als hete pek zijn keel verstikte, zag hij dat de meeuw echt naar hem keek. Die zwarte ogen (wiens ogen?) zagen hem. En die blik kende hij.

Een reep rauw vlees hing nog uit de meeuwenbek. Voor zijn ogen zoog de meeuw het naar binnen. De bek ging open in een griezelige, maar onmiskenbare grijns.

Hij keerde zich om en rende weg, in zijn ogen prikten de hete zilte tranen, zijn gym schoenen ploeterend door het zand. Wie van bovenaf met een meeuwenblik had kunnen neerkijken, zou op die grauwe dag alleen hem hebben gezien, alleen zijn sporen. Jack Sawyer, twaalf en alleen, terwijl hij terugrende naar het hotel. Speedy Parker was hij vergeten, zijn stem was vrijwel verdwenen in tranen en de wind, en hij riep steeds maar weer in verzet: nee, nee, nee.

3

Boven op het strand bleef hij staan, hijgend. Een felle pijscheut liep van zijn middel tot naar zijn oksel. Hij ging op een van de banken zitten die de gemeente daar voor bejaarden had geplaatst en streek het haar uit zijn ogen.

Kom tot jezelf. Laat het niet afweten.

Hij lachte en voelde zich werkelijk wat beter. Hier boven, tientallen meters van het water, zag het er minder dreigend uit. Misschien was het weer aan het veranderen of zoiets. Wat er met oom Tommy was gebeurd was verschrikkelijk, maar hij zou eroverheen komen, hij zou ermee leren leven, dacht hij. Dat zei zijn moeder tenminste. Oom Morgan had hen de laatste tijd behoorlijk getreiterd, maar ja, oom Morgan was altijd al een treiteraar geweest.